

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 68/2019
27.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., кога заступа пуномоћник Миодраг Игњатовић, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача поднетој против решења Управног суда Р4 у 67/2019 од 18.04.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 27.06.2019. године

РЕШЕЊЕ

I ЖАЛБА СЕ делимично **УСВАЈА и ПРЕИНАЧУЈЕ** решење Управног суда Р4 у 67/2019 од 18.04.2019. године, тако што се утврђује да је предлагачу АА из ... повређено право на суђење у разумном року у поступку који се водио пред Управним судом у предмету II -6У 3437/18 и обавезује Република Србија да предлагачу на име трошкова поступка по приговору исплати износ од 6.000,00 динара, који ће бити исплаћен из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од 15 дана од дана подношења захтева за исплату.

II ЖАЛБА СЕ ОДБИЈА у преосталом делу који се односи на захтев предлагача да се наложи судији известиоцу да предмет II -6У 3437/18 оконча у року од 15 дана од дана доношења овог решења и у том делу се решење Управног суда Р4 у 67/2019 од 18.04.2019. године потврђује.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Република Србија да предлагачу на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара, који ће бити исплаћен из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од 15 дана од дана подношења захтева за исплату.

Образложење

Предлагач је преко Управног суда, дана 08.05.2019. године, поднео Врховном касационом суду жалбу против решења Управног суда Р4 у 67/19 од 18.04.2019. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда II -6У 3437/18, као неоснован. Истим решењем одбијен је и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Предлагач у жалби наводи да судија Управног суда, приликом одлучивања о приговору ради убрзања поступка, није оценио целокупно трајање поступка решавања ове управне ствари. Истиче да је управни поступак покренуо дана 19.01.2009. године подношењем захтева ради поништаја решења о експропријацији, да је у току поступка донето девет првостепених решења, један закључак и 10 другостепених решења, као и да су вођена два управна спора. Сматра да целокупно трајање поступка у овој управној ствари, само по себи, указује да је предлагачу повређено право на суђење у разумном

року. Предлаже да суд жалбу уважи, тако што ће усвојити приговор предлагача и надокнадити му трошкове поступка на име састављања приговора и жалбе од стране адвоката.

Поступајући по жалби предлагача, у смислу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95... 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и нашао да је жалба основана.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучују по жалбама.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06), прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 18. став 3. Устава Републике Србије, прописано је да се одредбе о људским и мањинским правима тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно важећим међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача поднет ради убрзања поступка у предмету Управног суда II -6У 3437/18, као неоснован, са образложењем да правна сложеност предмета може да оправда дужину трајања поступка од дана подношења тужбе 24.02.2018. године до момента подношења приговора, будући да је поступак експропријације по својој природи сложен, као и да је прекинут ради решавања претходног питања пред основним судом. У ожалбеном решењу се, такође, наводи да је подносилац приговора и сам допринео дужини трајања поступка, јер је тужбу поднео ради поништаја два решења па је поступак морао да се раздвоји у два

предмета, а и због тога што је више пута подносио ургенције које су изискивале да предмет буде достављен судској управи како би се по њима поступило.

Врховни касациони суд је нашао да је Управни суд погрешно закључио да није повређено право предлагача на суђење у разумном року. Наиме, анализа суђења у разумном року мора бити свеобухватна, јер кашњење у току одређене фазе поступка може бити допустиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено (став 36. у пресуди Европског суда за људска права од 18.12.1983. године у предмету *Preto i dr. protiv Italije*, број 7984/77). С друге стране, околност да су радње у одређеној фази поступка предузимане у разумно прихватљивим размацима, нема значаја за предлагача ако се неразумно дуго суди у другој фази поступка или ако поступак у целини неразумно дуго траје. Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења, а поред осталог и целокупно трајање поступка. Стога, уколико странка тражи заштиту права на суђење у разумном року у управном спору указујући на дуго трајање поступка у целини, не сме се занемарити трајање управног поступка који је претходио подношењу тужбе. Како поступак у управним стварима започиње пред управним органима или другим органима управног решавања, а у случају подношења тужбе се правноснажно окончава пред Управним судом, све то време до доношења правноснажне одлуке постоји за странку одређена правна несигурност, па се приликом оцене повреде права на суђење у разумном року у управним стварима управни поступак и управни спор посматрају као интегрална целина.

У овом конкретном случају, предлагач је указао на то да је управни поступак по његовом захтеву за поништај решења о експропријацији започео 2009. године, да се ради о експропријацији парцеле на којој се налази његова породична кућа због чега овај предмет за њега има егзистенцијални значај, као и то да је предлагач стар 87 година и да због својих потомака жели да за живота реши питање својинског статуса спорне парцеле. У ожалбеном решењу Управног суда ниједан од ових навода предлагача није оцењен, али је након њихове оцене Врховни касациони суд закључио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року. Овај суд је при томе имао у виду да је предмет управног спора оцена законитости коначног решења о прекиду управног поступка, те да се, супротно оцени изнетој у ожалбеном решењу, одлучивање о процесном питању не може сматрати сложеним без обзира на то што је оно постављено у поступку који се води ради поништаја решења о експропријацији. Врховни касациони суд налази да се предлагачу не може ставити на терет да је подношењем више ургенција ради убрзања поступка допринео дужем трајању поступка у управном спору. Чињеница да је предлагач тужбу поднео ради оцене законитости два коначна управна акта – решења о прекиду и решења о обустави управног поступка, по оцени Врховног касационог суда, могла је да доведе само до незнатног продужења поступка у управном спору и не може бити оправдавајућа околност за одбијање приговора ради убрзања поступка одлучивања по захтеву предлагача из 2009. године.

Полазећи од изложеног, Врховни касациони суд је решавајући о жалби предлагача, сагласно члану 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, преиначио првостепено решење тако што је утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се водио пред Управним судом у

предмету II-6У 3437/18, па је, на основу одредаба члана 153. став 1, члана 154. и члана 163. став 4. Закона о парничном поступку, предлагачу досудио трошкове поступка на име састава приговора и жалбе према Тарифном броју 13 Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката, одлучивши као у ставу првом и трећем изреке.

Врховни касациони суд је нашао да је жалба неоснована у преосталом делу којим је тражено да се наложи судији известиоцу да у року од 15 дана оконча управни спор, имајући у виду да је управни спор окончан пресудом Управног суда II-6У 3437/18 од 09.05.2019. године. Стога је, на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, жалба предлагача делимично одбијена, као у ставу другом изреке.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења жалба није дозвољена

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић